

Učiňte svou mysl vládcem přání

→ *Promluva Satja Sáí Báby ze 6. května 2007* ←

Vtělení lásky!

*Den Íšvarámmy se slaví proto, aby se připomínal den,
kdy Íšvarámma opustila fyzické tělo.
Tělo tvoří pět živelů a dřívě či později je odsouzeno k zániku,
ale vnitřní princip nezná zrození ani smrt.
Vnitřní princip nemá vůbec žádnou připoutanost a je věčným svědkem.*
(báseň v telugu)

Lidé se klamou připoutaností k tělu. Tělo je pomíjivé, prchavé a nestálé. Co je zrozeno, je přechodné. Co je na tomto světě, je nuceno k zániku. Jen jedno zůstává navždy a to je mysl. Mnoho lidí ji však nazývá opičí myslí. Nikoli. Vy patříte k lidstvu a nemáte nic do činění s opičí myslí. Mysl má ve skutečnosti původ v Já. Měli byste vyvíjet patřičné úsilí, abyste porozuměli její pravé podstatě. Jen ty, kdo mají kontrolu nad svou myslí, lze nazývat lidskými bytostmi.

Mnozí lidé jsou velmi vzdělaní. Mnozí také vládou různými formami poznání a zabývají se významnými úkoly. Nedají se však nazvat lidskými bytostmi v pravém slova smyslu, pokud nemají kontrolu nad svou myslí. V mysli se objevují dobré i špatné myšlenky. Vy byste měli přijímat jen to, co je dobré, a držet mysl stranou všeho, co je špatné. Nikdy nedovolte mysli, aby se spojovala s něčím, co je špatné.

Bohyně Lakšmí stále zpívala jen: „Nárájana, Nárájana!“ Z Pána Nárájany povstává princip *átmana*. Můžete říci: *átman*, mysl nebo *hrdaja* (srdce), všechno je stejné. *Átman* znamená totéž, co Nárájana. Mysl je také Nárájana a totéž je i srdce. Nárájana se nazývá *hrdajavási* (vnitřní princip srdce). Mysli byste měli dávat tu nejvyšší důležitost. Mnoho lidí jí však patřičnou důležitost nedává. Ten,

kdo považuje mysl za základ svého života, je pravou lidskou bytostí. Ten, kdo ponechává svoji mysl jejím rozmarům a představám, je ve skutečnosti opicí a ne lidskou bytostí. Svoji mysl byste měli učinit středem pozornosti. Ponechávat mysl jejím náladám, je jako opustit svůj životní princip. Proto učiňte mysl základem každého aspektu svého života.

(V tuto chvíli materializoval Bhagaván zlatý medailon.) Tento medailon nese uprostřed obrázek Lakšmí, která je skutečná, věčná a stálá. Svoji mysl byste měli učinit vládcem přání, jak udělala i Lakšmí. Všichni by se měli pokusit tuto pravdu poznat.

V čase mého odjezdu do východní Afriky se mě pokoušela Íšvarámma od cesty odradit: „Svámí, slyšela jsem, že je tam v pralesích mnoho divoké zvěře a jsou tam i jiná nebezpečí. Neměl bys tam jezdit. Cokoli si přeješ, se uskuteční. Proč tam tedy chceš jet?“ Odpověděl jsem jí: „Nejedu tam, abych tam viděl divoká zvířata. Odjíždím, abych reagoval na láskyplné modlitby svých oddaných.“

Když jsem tam přiletěl, oddaní z východní Afriky zajistili malá letadla. V jednom z nich jsem letěl do pralesa. V pralese Kampala byly tisíce divokých slonů. Vypadalo to, jakoby jich byl plný prales. Vzal jsem s sebou banány a některým slonům jsem dával po jednom banánu. Všichni je potěšeně snědli. Viděl jsem tam i tisíce buvolů. Tu a tam jsme spatřili i lvy, ležící na cestě. Nereagovali, ani když jsme jim přejeli ocas. Nenapadla nás ani dravá zvěř, neboť naše mysl byla dobrá. Napadla by nás jen tehdy, kdybychom se jí pokoušeli ublížit. Když jsme na ni pohlíželi s láskou, pozorovala s láskou i ona nás.

Jad bhávam, tad bhavati (jaký je postoj, takový je i výsledek). Příčinou jejich nepřátelství nebo důvěry jsou naše myšlenky. Když jsme si šli zvířata prohlédnout, uviděli jsme asi patnáct lvů, odpočívajících poblíž cesty. Některé lvice kojily mláďata, jiní lvi žrali maso ulovených zvířat. Poznamenal jsem k doktoru Patélovi a dalším, kteří mne doprovázeli: „Když jim neublížíme, neublíží ani oni nám.“ Vzal jsem si fotoaparát od jednoho z našich průvodců, přišel jsem blíž ke lvům a vyfotografoval je. Všichni mne rádi pozorovali. Jak vidíte, žádný lev nikomu z nás neublížil. Když se k nim přiblížíte se špatným úmyslem, že je poraníte nebo zabijete, pokusí se zabít i oni vás. Nikdy k nim s takovými nekalými myšlenkami nechodte. Se zlým záměrem se ani nedívejte na nějakou jinou bytost.

Mezitím na mě Íšvarámma myslela s velkým znepokojením a ani pořádně nejedla, takže dost zeslábla. Každý den jsem ji ráno i večer telefonicky z Kampaly informoval: „Jsem zcela v pořádku.“ Po těchto slovech se vždy trochu uklidnila. Když jsem se z Kampaly vrátil, byla velmi šťastná. Došla k mému

autu a ověřila mne se slovy: „Svámí, vypadáš velmi šťastně a zdravě.“ Odvedla mne dovnitř a roztočila přede mnou kokosový ořech, aby odehnala účinek špatných pohledů jiných lidí. Bez sebe radostí řekla: „Svámí, nikdy jsem si nepředstavovala, že tvoje cesta bude úspěšná.“ Svoji radost sdílela s každým v Puttaparti. Kdykoli jsme navštívili po našem návratu do Puttaparti jiná místa, Íšvarámma lidem popisovala všechno, co se za té cesty dělo a vyzývala je, aby následovali ideály, které Svámí hlásá.

Jednou probíhal v Bengalúru Letní kurz Indické kultury a duchovnosti. Tehdy tam se mnou přijela i Íšvarámma. Dokud byla naživu, vždy si přála: „Svámí, ať pojedíš kamkoli, pojedu s tebou.“ Požádala mne, abych jí slíbil, že Puttaparti neopustím. Dal jsem jí slib: „Tam, kde je strom zasazen, měl by i vyrůst. Jestliže je vytržen a zasazen na jiné místo, nemůže vyrůst správně.“ Často mne prosila: „Svámí, měl bys stále sídlit v místě svého narození.“ Jednoho dne po snídani si dala šálek kávy. Náhle vykřikla: „Svámí, Svámí, Svámí.“ Zvolal jsem: „Už jdu, už jdu, už jdu.“ Naléhala, abych přišel rychle a já jsem k ní okamžitě dorazil. Uchopila mé ruce, položila si je na hlavu a vydechla naposledy.

Bylo zapotřebí uchovávat tělo, v němž nebyl žádný život? Proto jsem je okamžitě odeslal do Puttaparti. Poslal jsem s ním Rámabrahmana poté, co jsem mu dal nezbytné pokyny. Ti, kdo u toho byli, říkali: „Svámí, měl bys jet s tělem také.“ Ale já jsem to odmítl. Letní kurzy byly v chodu a přijeli tam studenti z mnoha zemí. Mysleli si, že ten den nebude výuka, neboť Svámí s tělem matky Íšvarámmy odjede. Ale vyučovalo se jako obvykle a já jsem šel do druhé třídy. Studenti se divili: „Proč Svámí přišel? Měl odjet s tělem matky Íšvarámmy!“ Proč bych měl s tělem jet? Tělo přichází tak, jak přišlo. S jejím tělem jsem nepřišel, přišel jsem zvlášť. Proto jsem její tělo poslal do Puttaparti s pokyny, jak jí připravit *samádhi*.

Divilo se i hodně lidí z Puttaparti: „Proč Svámí s tělem nepřišel?“ Tělo samo přijde a samo odchází. Každý přichází sám a sám odchází. *Ékaméva advitítjam brahma* (Bůh je jediný bez druhého). Do Puttaparti jsem odjel po skončení Letního kurzu. Každému jsem tam řekl: „Pro tělo je přirozené, že se narodí, roste a zemře. Všechna těla jsou taková. Proto by nikdo neměl být k tělu připoután.“ (Zde Svámí vyprávěl životní příběh Íšvaračandry Vidjáságara, který splnil ušlechtilá přání své matky a byl příkladem služby pro společnost. Také učil pokoře a nesobecké službě jednoho úředníka, kterému odnesl zavazadlo z nádraží na místo, kde měl mít Vidjáságar přednášku.)

Íšvarámma měla ráda, když jsem jedl jen prosté jídlo. Říkávala: „Svámí, měl bys dát světu vědět o svých stravovacích návycích.“ Odpověděl jsem jí, že tak určitě učiním. Od té doby zdůrazňuji nezbytnost mít prosté a sattvické jídlo.

Když jsem v Puttaparti, jím vždy *ragi sankati* s arašídovým čatní. Někdy si místo čatní vezmu *sankati* s *totakurovým* dálem. Nelibuji si v něčem jiném. Nedotknu se ostrých jídel, jako je *kurma* a *burma*. *Kurma* mi ani nevoní. Pro svou dietu potřebuji jediné *sankati* s čatní.

Když jsem však navštívil jiná místa, lidé v těch městech nevěděli, co to *sankati* je. Jedl jsem tedy to, co mi oddaní připravili. Řídím se podle času, situace a okolností. Nikdy se však neodchyluji od svých zvyků, pevně se jich držím. Ať si lidé myslí, co chtějí. Nikdy nenapodobuji zvyky jiných. Takto dosáhlo toto tělo již 81. roku. Nikdo však nemůže říci, že bych vypadal jako dvaosmdesátiletý člověk.

Posvěťte svůj čas službou Svámímu! Uvádějte do praxe principy služby, které vás učím. S tímto svoji promluvu končím.



U příležitosti Dne Íšvarámmy, v Kodaikanalu dne 6. května 2007